

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/199/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817210101
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7817210101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu:

R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, IČO: 50 094 297, zast. Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: H. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/XX, A., zast. JUDr. Attilom Elekom, advokátom, so sídlom Jovická 2, Rožňava, o zaplatenie 898,25 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 22.02.2018, č.k. 6Csp/197/2017-62

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom z 22.02.2018, č.k. 6Csp/197/2017-62 žalobu zamietol (I. výrok) a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal (II. výrok).

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 24.06.2010 uzatvoril právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. a žalovaná zmluvu o úvere, na základe ktorej žalovanej poskytol úver vo výške 1.750,- EUR, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 70 mesačných splátkach po 51,29 EUR ku 13. dňu v mesiaci s dátumom prvej splátky dňa 13.07.2010. Úroková sadzba bola stanovená 25 %, RPMN 28,07 % a priemerná RPMN 18,59 % s tým, že celková výška nákladov bola vyčíslená na sumu 1.518,35 EUR. Z aktuálneho stavu úveru k 07.06.2017 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaná vyčerpala z poskytnutého úveru sumu 1.750,- EUR a vykonala úhrady spolu v sume 3.039,10 EUR. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 29.12.2014 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu celkového dlhu do desiatich dní od prevzatia výzvy, ktorú výzvu žalovaná prevzala dňa 05.01.2015.

3. Po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.

o spotrebiteľských úveroch vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu dospel

k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 24.06.2010 je zmluvou spotrebiteľskou a konštatoval, že žalobca preukázal, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.750,- EUR, pričom žalovaná do rozhodnutia súdu uhradila sumu 3.039,10 EUR. Žalovaná tak uhradila žalobcovi plnú výšku poskytnutého úveru, dokonca takmer celé zmluvou stanovené náklady spotrebiteľa, z ktorého dôvodu žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

4. Výrok o zamietnutí žaloby v celom rozsahu súd prvej inštancie oprel o ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, majúc za preukázané, že v zmluve nebola správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Konštatoval, že v zmluve bola uvedená RPMN vo výške 28,07 %, t.j. nižšia ako bol prepočet súdu, ktorý pre výpočet RPMN použil kalkulačku, s odkazom zo stránky Národnej banky Slovenska, podľa ktorej RPMN predstavovala 33,26 %. Takisto v zmluve uvedená celková výška nákladov vo výške 1.518,35 EUR pri zohľadnení výšky jednej splátky (51,29 EUR s počtom splátok 70) predstavuje celkovo sumu 3.590,30 EUR, čo po odrátaní výšky úveru 1.750,- EUR predstavuje navýšenie o 1.840,30 EUR, teda celková výška nákladov nebola uvedená správne. Napokon uzavrel, že v zmluve nebol uvedený rozpis splátok v súlade s § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z. a žalovaná ako spotrebiteľ nemala možnosť z jednej určenej splátky zistiť, koľko sa použije na zaplatenie istiny, koľko na zaplatenie úrokov a poplatkov, prípadne na poistenie. Z uvedených dôvodov považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Vyslovil záver, že predchodca žalobcu využíval nekalú praktiku pri uzatváraní zmlúv, keď neuvádzal skutočné celkové náklady, o ktoré navýšil poskytnutý úver, preto bolo potrebné priznať žalobcovi rozdiel iba medzi poskytnutým úverom a vrátenou sumou bez akéhokoľvek navýšenia o úroky a poplatky. Nakoľko žalovaná poskytnutý úver splatila v plnej výške, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Napokon konštatoval, že právny záver vyplývajúci z rozsudku Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-42/2015 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti J. D. nie je aplikovateľný na daný prípad.

5. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd aplikáciou § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a konštatoval, že žalovaná bol v konaní plne úspešná, avšak náhradu trov konania si neuplatnila a žalobcovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, z ktorého dôvodu súd stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti tomuto rozsudku, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazže žalovanú na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

7. K nesprávnej výške RPMN a výške celkových nákladov uviedol, že súd pri výpočte RPMN pravdepodobne vychádzal z internetovej kalkulačky, ktorý výpočet je však iba informatívny, nemožno ho považovať za relevantný pre súdne konanie. V tejto súvislosti poukazoval aj na rozsudok Okresného súdu Revúca sp. zn. 8C/304/2015

zo 16.09.2016, z ktorého vyplýva, že kalkulačky prístupné na internete, ktoré umožňujú výpočet RPMN, robia výpočet podľa vzorca platného v súčasnosti. V čase uzavretia zmluvy, mohol veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len takú výšku RPMN, ktorá bola vypočítaná podľa vzorca ustanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy. Poukazujúc na to, že zmluva o úvere bola uzavretá na základe právnej úpravy odlišnej než súčasná právna úprava, keďže s účinnosťou od 01.01.2016 došlo k zmenám v celkovej sume nákladov, ktoré skutočnosti súd nezohľadnil

a aplikujúc nezáväzný informatívny výpočet z kalkulačky obsahujúcej údaje platné

v súčasnosti, nie v čase uzavretia zmluvy, spôsobili právne pochybenie. Trval

na závere, že zmluva vyjadrovala správne údaj RPMN banky. Trval aj na tom, že výška celkových nákladov bola v zmluve o úvere vyjadrená správne poukazujúc na to, že interný výpočtový systém banky umožňoval v čase uzatvorenia zmluvy o úvere výpočet jednotlivých splátok anuity len v celých hodnotách bez desatinného čísla, preto sa mohlo stať, že výška poslednej splátky bola v nulovej výške, resp. v nižšej než výška ostatných splátok. Takto vzniknutý preplatok sa spotrebiteľovi vráti

na základe bodu 5.4 Všeobecných obchodných podmienok. Nesprávne súd zhodnotil aj povinnosť platiť poistenie započítavajúc ju do sumy mesačnej splátky poukazujúc na ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého poistné je potrebné započítavať do celkových nákladov len v prípade, ak jeho uzatvorenie bolo podmienkou na uzatvorenie zmluvy o úvere. Nepodmienenosť uzatvorenia zmluvy, resp. zmluvy za daných podmienok povinnosťou platiť poistné vyplýva napr. z bodu 7.1 obchodných podmienok. K absencii rozdelenia splátok uviedol, že i keď je pravdou, že Smernica EÚ nemá priamy účinok na konkrétny súdny spor, v tomto prípade sa nejedná o konštituovanie nejakého práva či povinnosti v zmysle Smernice, ale jedná sa o otázku výkladu sporného ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z. z.. Mal za to, že priemerného spotrebiteľa zaujíma predovšetkým výška úveru a suma, ktorú výsledne zaplatí, teda ľudovo povedané, koľko preplatí jemu poskytnutý úver. Nebude skúmať každú jednu splátku samostatne. Zároveň apeloval na znenie dôvodovej správy k zák. č. 279/2017 Z.z.,

ktorý zo zákona č. 129/2010 Z. z. odstránil znenie § 9 ods. 2 písm. l), v zmysle ktorého zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splnenia. Považoval za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala vyčíslenie istiny úroku a poplatku a zároveň určovala počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/111/2014, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/677/2014. Na záver uviedol, že otázku možnosti sankcionovať úver bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou z titulu absencie rozdelenia splátky na istinu, úroky a poplatky skúmal už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v uznesení zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/146/2017 uviedol, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že v danom prípade sa bez pochyb jedná o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Zo zmluvy o úvere vyplýva údaj o výške mesačnej splátky v sume 51,29 EUR, pričom počet všetkých mesačných splátok predstavuje 70. Z uvedeného vyplýva, že pri 70-tich mesačných splátkach vo výške 51,29 EUR z predmetnej zmluvy o úvere musí uhradiť celkovo sumu 3.590,30 EUR. V samotnej zmluve o úvere je uvedená celková výška nákladov v sume 1.518,35 EUR a ak sa k tejto sume pripočíta suma 1.750,- EUR (istina) výsledok predstavuje 3.268,35 EUR. Žalovaná zastávala názor, že takýmto matematickým výpočtom sa dá dospieť k záveru, že celková suma, ktorú je povinná zaplatiť sa líši od údaju vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. Žalovaná ďalej uviedla, že celková výška nákladov vyplývajúca zo zmluvy o úvere je uvedená nesprávne a to v jej neprospech v súvislosti s čím poukázala na § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná mala za to, že z dôvodu nesprávneho uvedenia RPMN, čo jednak predstavuje nekalú obchodnú prax, sa má úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže podľa jej výpočtov skutočná výška RPMN predstavuje 31,91 % a v spotrebiteľskej zmluve je deklarovaný údaj RPMN vo výške 28,07 %. Žalovaná ďalej konštatovala, že zo zmluvy o úvere nevyplýva údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Zmluva síce obsahuje miniatúrnym písmom text: „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“, avšak celková čiastka úveru nie je nijakým spôsobom špecifikovaná. Zastávala názor, že tento údaj je nepostačujúci, nakoľko podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. medzi základné náležitosti zmluvy patrí aj údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a teda tento údaj musí byť vyčíslený a nie je možné používať iba odkaz, akým spôsobom sa vypočíta celková výška úveru. Ďalšou zákonnou náležitosťou, ktorá absentuje v predmetnej zmluve o úvere sa týka náležitosti zmluvy o úvere vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. k) zák. o spotrebiteľských úveroch a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, pričom v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch pri porušení tejto povinnosti sa taktiež zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Z prílohy pripojenej k žalobe o Aktuálnom stavu úveru ku dňu 07.06. 2018 vystavenej právnym predchodcom žalobcu vyplýva, že žalovaná uhradila sumu vo výške 3.090,10 EUR a z prílohy Výpis z úverového účtu vystaveného žalobcom (po postúpení pohľadávky) vyplýva, že žalobcovi uhradila sumu 245,- EUR. S poukazom na uvedené skutočnosti bolo žalovanú názoru, že Zmluvu o úvere uzavretú dňa 24.06.2010 s Poštovou bankou, a.s. je potrebné posúdiť ako zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, z dôvodu ktorého došlo zo strany žalobcu k bezdôvodnému obohateniu sa na jej úkor vo výške 245,- EUR, sumu ktorú navrhla, aby súd žalobcu zaviazal jej zaplatiť.

9. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaná v odvolacom konaní predložila svoj protinávrh, ktorý mohla uplatniť v prvoinštančnom konaní, a ktorý je v odvolacom konaní neprípustný. Žalobca sa v celom rozsahu odvolal

na ním podané odvolanie voči rozsudku, avšak vzhľadom na vyjadrenie žalovanej, že zmluvu o úvere je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že je v nej nesprávne uvedená celková čiastka úveru, RPMN a absentuje rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky podal opätovné vyjadrenie. K celkovej čiastke úveru uviedol, že uvedenie sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, aká bude jeho celková čiastka, ktorú nakoniec zaplatí. Priemerný spotrebiteľ aj s priemerným vzdelaním si totiž vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v Zmluve o úvere uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené. Dikcia zákona pritom nehovorí o tom, že celkovou čiastkou, ktorú má spotrebiteľ uhradiť, je násobok počtu splátok s ich výškou, ale podľa ust. § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. celkovou čiastkou sa rozumie súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Zákon taktiež celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom nedefinuje ako násobok počtu splátok a výšky splátok. K RPMN úveru uviedol, že do celkových nákladov tak podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. patria všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní

a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti

so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a náklady na doplnkové služby súvisiace

so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Zákonodarca použil podmieňovací spôsob pre zakotvenie povinnosti započítať náklady na poistné

do celkových nákladov úveru. Zo znenia zákona - ak spotrebiteľ musí, aby získal, je dôvodný jediný správny záver, a to tak podľa logického ako aj gramatického výkladu, a to, že ak spotrebiteľ nemusí navyše úver poistiť, aby ho získal, nie je zákonom daná povinnosť započítať náklady na poistné do celkových nákladov úveru. Žalovaná ani nepopiera slobodnú voľbu poistiť si úver. Žalobca rovnako v odvolaní deklaroval, že žalovaná slobodne uzatvorila poistenie úveru, ktoré nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, čo potvrdzujú aj ustanovenia Obchodných podmienok. K rozdeleniu splátky úveru na istinu úroky a poplatky poukázal na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z., ktorý zo zákona č. 129/2010 Z. z. odstránil také znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l), podľa ktorého Zmluva o úvere mala obsahovať výšku, počet

a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z dôvodovej správy vyplýva, že „ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58 rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by sa predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou.“ Sám zákonodarca tak v zmysle predmetnej dôvodovej správy ustálil potrebu eurokonformného výkladu zákona.

V zmysle predmetného zmluva o úvere nemusela obsahovať rozdelenie splátky úveru na istinu, úroky a poplatky. Opätovne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a judikatúru Najvyššieho súdu SR žalobca považoval za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

11. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.8.2019 o 9.35 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.8.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

13. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, t.j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

15. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

16. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

17. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

18. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

19. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého úver poskytnutý žalovanej právny predchodcom žalobcu je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpísania zmluvy, t.j. dňa 24.06.2010. Zmluva o úvere zo dňa 24.06.2010 neobsahovala náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona, t.j. celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

21. Podľa § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

22. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

23. Podľa § 11 ods. 1 cit. zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1

a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

24. V prejednávanej spore z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že v úverovej zmluve nie je uvedená celková čiastka úveru, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a to ani jej presným vyčíslením, ani iným zrozumiteľným spôsobom v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. g) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorého úplnou transpozíciou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách

a ktoré túto povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvádza v § 9 ods. 2 písm. j) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a v súčasnosti v znení § 9 ods. 2 písm. h).

25. V predmetnej úverovej zmluve sú jej podstatné zákonné náležitosti uvedené v tabuľkovej forme okrem uvedenia celkovej čiastky úveru, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť a ktorá je iba slovnou napísaná ako „Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“ drobnými písmenami pod ostatnými náležitosťami tak, že ide o „súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom“. Vychádzajúc z tohto doslovného vyjadrenia a údajov o zmluve, kde je výška úveru v sume 1.750,- EUR a celková výška nákladov spojených s úverom 1.518,35 EUR, celková čiastka úveru, ktorú je povinný spotrebiteľ zaplatiť predstavuje sumu 3.268,35 EUR.

26. Vychádzajúc ale z počtu a výšky dohodnutých splátok úveru, t.j. 70 splátok po 51,29 EUR, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje ale sumu 3.590,30 EUR.

27. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, nie je vyjadrený dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom, nevyvolávajú pochybnosti u spotrebiteľa o celkovej čiastke, ktorú musí zaplatiť titulom uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

28. Spotrebiteľ tak bez presného číselného uvedenia celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť, nemá možnosť bez akýchkoľvek pochybností posúdiť rozsah svojho záväzku.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené rozdielne možnosti určenia tohto údaju je namieste trvať na presnom vyčíslení sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, a v dôsledku absencie tohto údaju je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z..

30. Nedostatok niektorých povinne stanovených náležitostí úverovej zmluvy nemá za následok neplatnosť zmluvy (či už úplnú alebo čiastočnú), avšak má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že dodávateľovi nepatrí odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi a okrem istiny úveru dodávateľ nemá právo požadovať od spotrebiteľa iné náklady spojené s úverom.

31. Z tohto výkladu vychádzal aj prvoinštančný súd a odvolací súd nemá dôvod sa od tohto výkladu odchýliť.

32. Už samotná chýbajúca náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., a to celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.

a z hľadiska rozhodnutia vo veci samej, prípadná existencia ďalších dôvodov, pre ktoré by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov, nie je relevantná.

33. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok ako vecne správny vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. Podľa § 372 CSP, v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

35. Pokiaľ sa žalovaná voči žalobcovi chce domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd dodáva, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia si žalovaná vzhľadom na ust. § 372 CSP môže uplatniť samostatnou žalobou, vzhľadom na nemožnosť uplatnenia práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou v odvolacom konaní.

36. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a tak nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).